

आ न इन्द्रो हरिर्भिर्यावर्हार्वाचीनोऽवसे राधसे च ।

तिष्ठति वज्री मधवा विरुष्णीमं यज्ञमनु नो वाजसातौ ॥ ४१ ॥

अहमेरथे । इन्द्रोऽर्वाचीनोऽभिमुखः सन् नोऽस्मानह अस्मानभि आयातु कैः
हरिभिरथैः किमर्थमवसे अवनमवः असुन् तस्मै रक्षणाय राधसे धनाय च आग-
त्य च वज्री इन्द्रो नोऽस्माकमिमं यज्ञमनु प्रति वाजसातौ अन्नसम्भजने निमित्ते
तिष्ठति तिष्ठतु लेट् । कीदृशः मधवा मधं धनमस्यास्तीति धनवान् । विरुष्णी
विविधं रपति लपति विरुष्णी महान् ॥ ४१ ॥

त्रातारमिन्द्रमवितारमिन्द्रं हवे-हवे सुहवम् शूरमिन्द्रम् ।

ह्वयामि शक्रं पुरुहूतमिन्द्रं स्वस्ति नो मधवा धाविन्द्रः ॥ ५० ॥

गर्गदृष्टा । त्रातारं रक्षितारमिन्द्रम् अवितारं प्रीणयितारमिन्द्रम् हवे हवे
आह्वाने आह्वाने यज्ञे वा सुहवं सुखेन ह्वयते आह्वयतऽइति सुहवम् शूरम् श-
क्रम् शक्रोति शक्रस्तं समर्थम् पुरुहूतं पुरुभिर्वहुभिर्ह्वयते पुरुहूतस्तं बहुभिराहू-
तम् ईदृशमिन्द्रं ह्वयामि आह्वयामि । मधवा धनवानिन्द्र आहूतः सन्नोऽस्माकं
स्वस्ति अविनाशं धातु दधातु करोतु विकरणव्यत्ययः । इन्द्रशब्दावृत्तिरादरार्था
॥ ५० ॥

इन्द्रः सुत्रामा स्वर्वाँश्च अवीभिः सुमृडीको भवतु विश्ववेदाः ।

बाधतां द्वेषोऽभयं कृणोतु सुवीर्यस्य पतयः स्याम ॥ ५१ ॥

इन्द्रः अवीभिरन्नैः सुमृडीकः शोभनसुखकारी भवतु शोभनं मृडीकं सुखं य-
स्मात्स सुमृडीकः । कीदृश इन्द्रः सुत्रामा सुष्ठु त्रायते रक्षति सुत्रामा आतो म-
निन्निति [पा० ३. २. ७४.] मनिन् । स्ववान् स्वं धनमस्यास्तीति स्ववान् आतो
ऽटि नित्यमिति [पा० ८. ३. ३.] अनुनासिकत्वम् दीर्घादटि समानपादऽइति [पा०
८. ३. १.] नस्य रुः । विश्ववेदाः विश्वं सर्वं वेदो धनं यस्य सः । स चेन्द्रो द्वेषः
दौर्भाग्यं बाधतां निवर्तयतु अभयं च कृणोतु करोतु किं च इन्द्रप्रसादादयं सु-
वीर्यस्य धनस्य पतयः स्वामिनः स्याम भवेम शोभनाश्च ते वीराश्च सुवीराः पुत्रा-
दयः तेभ्यो हितं सुवीर्यं तस्य ॥ ५१ ॥